

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

640.24

Hely

"Öreg diófa" vendéglő

"1938"

Szerző:

Cím: Egy híres budai vendéglő

szomorú sorsa

Forrás:

Ujság

137.

(Hely)

1938. III. 17

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Közp. nyomt. V. 1938. 17.

Székestővárosi nazinyomda 1926 — 8891

Egy híres budai vendéglő szomorú sorsa

A Budai Szinkör lebontása kényszeregyezésbe sodorta az Öreg diófa-vendéglőt

A pályautcai „Öreg diófa“-vendéglő — egyike a legrégebb és legnépszerűbb budai kocsmáknak — kedden kényszeregyezséget kért. A törvényszék elrendelte a kényszeregyezséget, vagyonfelügyelővé Zlinszky János dr. ügyvédet és bírósági jogi megbízottá Boronkay Dénes dr.-t nevezte ki.

Persze, azért a pályautcai vendéglő konyháján lobog a tűz, teljes üzem van. Kint az udvaron a lombos fák alatt cigány játszik, vendégek is vannak. Egy szomorú ember járka az asztalok között, Reibel János, az Öreg diófa-vendéglő tulajdonosa. Reibel a vendéglősszakkának régi tagja. Mielőtt átvette az Öreg diófát, az Andrásy-uti Wagner-étterem egyik tulajdonosa volt. A kényszeregyezés bánatos történetét így mondotta el kedden este Reibel János az Ujság munkatársának:

— Régóta jó viszonyban voltam Hoffmann Jánossal, az Öreg diófa tulajdonosával. Hoffmann 1936-ban sokat panaszkodott nekem arról, hogy rengeteg gondja van az üzlettel, á szeretné adni, de nincs, aki átvegye. Azok, akik be szerettek volna ülni az Öreg diófa tulajdonosi székébe, arra spekuláltak, hogy árverésen veszik majd meg. Nekem fáj a szívem a régi

vendéglőért. Az Öreg diófa már ötvenesztendő, a híres Buzelka alapította, az ő utódja volt Hoffmann János. Szegény Hoffmann sulyos idegbajba kergették az utolsó esztendő gondjai; rossz volt ránézni. Én segíteni akartam rajta, átvettem az üzletet, kis pénzemet, negyvenkélesztendős munka eredményét pedig befektettem az üzletbe.

A szomorú vendéglős kimutat a villanyfényes kertre.

— Az egész kertet kanalizáltattam, új ponyvát huzattam, szökőkutat csináltattam a közepére, rengeteg pénzbe került a teniszpadló, meg az egész háznak a tatarozása. Kétezer pengőért vettem növényeket, én vezettem be, hogy nehéz ezüst evőeszközöket adjanak a vendégeknek. Abban bízom, visszaszoktatom az Öreg diófa

régi közönségét. Két dolgot felejtettem ki a számításaimnál: az egyik, hogy a vendéglő menyire el volt hanyagolva az utolsó időben, a másik pedig, ami az előbbinél is sokkal súlyosabb: a Budai Szinkör lebontása. A szinkör környékén lévő vendéglők számára állandó közönséget jelentett a szinkör közönsége, ami hát elmaradt.

Azt mondja Reibel János, hogy a tavalyi szezon még „ment“ valahogy, nagynehezen átvergölte a nyarat és az őszt. Az idei télen azonban már súlyos gondjai támadtak. A régi tulajdonos, Hoffmann János, aki a vendéglő átadása után nagybetegen, zilált idegekkel, gyógyintézetbe került, meghalt.

— A tavasszal két hónapon át esett, vendéget természetesen nem láttunk. A gazdasági helyzet is olyan volt a tavasszal, hogy az emberek nem igen mentek vendéglőbe. Júniusban végre tudtunk valami üzletet csinálni, de a terhek nagyon nagyok.

Reibel János feladta a küzdelmet, bejelentette a bíróságnál, hogy kényszeregyezséget kér. Elérzékenyülten beszél arról, hogy hitelezői: sörgyárak, mészárosok és más vendéglői cikkeket szállító cégek milyen jóindulatauk vele szemben. Abban bízok, hogy nem is kerül sor a kényszeregyezségi kvóta kifizetésére, talán felendül az üzlet és százszázalékot tud fizetni.

— Még valamit elfelejtettem mondani az előbb, amikor felsoroltam a kényszeregyezés okait. A bajokhoz az is hozzájárult, hogy a közönség azt hitte, még Hoffmann vezeti az üzletet, már pedig Hoffmann étlapja nagyon drága volt. Ő három pengőt kért egy adag sertéskarajért. Én sörözői árakat csináltam, hogy ide szoktassam a polgári közönséget, de az emberek nem tudták, hogy az Öreg diófa-ban vacsorázni már nem luxus.

Sóhajtván teszi hozzá:

— Talán a kényszeregyezés révén megtudják...